

ΕΝΑ ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

Ἄ υπερφυσικά φαινόμενα δὲν ἔπαυσαν ν' ἀπασχολοῦν τοὺς ἀνθρώπους ὅλων τῶν ἐποχῶν, ἔλεγε ὁ Κωστῆς Ψυκάκης σὲ δυὸ τρεῖς φίλους του, ποὺ εἶχαν πάει ἐπίτηδες ἐκεῖνο τὸ βράδυ σπῖτι του γιὰτ' εἶχε «νέες ἀγακινώσεις» νὰ τοὺς κἀνῃ, καθὼς ἀπὸ ἡμέρες τοὺς εἰδοποίησε.

Πίστευαν ἢ δὲν πίστευαν σὰ λεγόμενα τοῦ Κωστῆ, εὗρισκαν ὡς τόσο εὐχάριστη νὰ συγκεντρώνωνται στὸ μικρὸ μοναχικὸ του σπῖτι, ποὺ ἐρήμωσε ὀλότελα ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ πέθανε ἡ γυναῖκα του, πᾶνε τώρα τρία χρόνια, καὶ νὰ τὸν συντροφεύουν πότε-πότε ἔτσι γιὰ παρηγοριά στῆ μοναξιά του.

Ὁ Κωστῆς δὲν ἦταν στὴν πρώτη νεότητα, μὰ οὔτε καὶ στῆ δεύτερη. Ἀποφάσισε νὰ μὴν ξαναπαντρευτῆ, πρώτα γιὰτὶ φοβόταν τὴ γελοιοποίησι, πενήντ' ὀχτῶ χρονῶν ἀνθρώπος, ἀλλὰ πιὸ πολὺ γιὰτὶ τοῦ φαινόταν πὼς θ' ἀσεβοῦσε στῆ μνήμη τῆς γυναῖκας του, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε καὶ σὰν ἀδερφή, σὰ φίλη καὶ σὰ μητέρα του ἀκόμη, μ' ὅλο ποὺ ἦταν δώδεκα χρόνια μικρότερη του. Τὸν τραβοῦσαν ὅμως πάντα «τὰ υπερφυσικά καὶ τὰ μυστηριώδη». Γι' αὐτὸ ὅπως κάθε λυπημένος, ἀλλὰ καὶ ὄχι ἀπελπισμένος, πίστευε στὸν

πνευματισμό καὶ στὰ παρόμοια, πού βάζουν τὸν ἀνθρώπινο νοῦ σὲ πολλὰ ἐρωτήματα χωρὶς νὰ τοῦ δίνουν καὶ μιὰν ἐκανοποιητικὴ ἀπάντηση, ἀλλὰ πού πάλι κάτι σὰ νὰ τοῦ φανερώσουν συμπτωματικά, πού τὸν κάνει νὰ παρασύρεται χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει ἀπὸ «τὶς ἄγνωστες δυνάμεις» μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ διαλευκάνη κάποιο μυστήριό τους.

— Λοιπόν, φίλοι μου, ἀπόψε θ' ἀκούσετε κάτι πού δὲν θὰ τὸ πιστέψετε — εἶπε μὲ ὕφος σοβαρὸ ὁ Κωστῆς ἀνάβοντας τὸ τσιγάρο του. — Ἄλλὰ ὅταν τὸ ἴδητε μὲ τὰ μάτια σας, τότε νὰ ἴδῶ τί θὰ μοῦ πῆτε. Ἀρχίζω τὴν ἱστορία: Δὲν εἶναι πολὺς καὶ πού ἦρθε στὴν Ἀθήνα μιὰ κοπέλλα γνωστὴ τῆς μακαρίτισσας τῆς γυναίκας μου μὲ τὸν πατέρα της, τὸ μεγαλοκτηματῖα Βήντα, συριανῆς καταγωγῆς, πού ἀπὸ χρόνια εἶχε ἐγκατασταθῆ στὴ Μπραΐλα. Ἡ γυναῖκα του εἶχε ἐκεῖ ἀπέραντα τσιφλίκια. Ὁ Βήντας ὅμως εἶναι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς Ἑλληνας πού, ὅσο κι' ἂν μείνουν στὴν ξενιτιά, πονοῦν τὸν τόπο τους, καιρὸ σὲ καιρὸ ἀφήνουν ὅλες τους τὶς δουλειές καὶ σὰν ἀπὸ μιὰ βαθύτερη ψυχικὴ ἀνάγκη σπρωγμένοι πᾶνε νὰ δοῦν τὸ μέρος πού γεννήθηκαν, νὰ θυμηθοῦν τὰ παλιά τους, νὰ ζήσουν λίγο στὸ παρελθὸν κ' ὕστερα εὐχαριστημένοι νὰ ξαναγυρίσουν στὴ δουλειά τους πιὸ αἰσιόδοξοι καὶ σὰν ξαναγεννημένοι. Τὴ μόνη του κόρη, τὴ Στέλλα, ἤθελε μάλιστα νὰ τὴν παντρεύῃ μὲ Ἑλληνα ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, ὅπου, ἀφοῦ θὰ πουλοῦσε τὴ χτηματικὴ του περιουσία στὸ ἐξωτερικόν, θ' ἀρχόταν κι' αὐτὸς νὰ μείνῃ μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ μὲ τὰ παιδιὰ του καὶ νὰ πεθάνῃ εὐχαριστημένος στὴ γῆ πού πάντα ἢ ψυχὴ του ἀπ' τὰ βαθύτερα της νοσταλγοῦσε. Πῆρε λοιπὸν τὴν κόρη του κ' ἦρθαν ἐδῶ γιὰ λίγο, νὰ περάσουν τὴν ἄνοιξη κάνοντας ἐκδρομές σὲ νησιά, σὲ βουνά, σὲ τόπους ἀρχαιολογικούς. Ἡ Στέλλα,

ὡς εἴκοσι χρόνων κοπέλλα, ψηλή, ξανθὴ μὲ μαῦρα μάτια γεμᾶτα φῶς καὶ καλωσύνη, ἦταν μαγεμένη ἀπ' αὐτὸ της τὸ ταξίδι, πού ἀπὸ χρόνια τὸ περιέμενε ἀνυπόμονα. Τὸ εἶχε γράψῃ τότε στὴν κακομοῖρα τὴ γυναῖκα μου, ἀλλὰ τὸ γράμμα της δὲν τὴ βρῆκε στὴ ζωὴ, εἶπε μισοαναστενάζοντας ὁ Κωστῆς.

— Συγνώμην — τὸν διέκοψε ὁ Λάμπης, ὁ δικηγόρος — πῶς εἶχε γνωριστῆ ἡ γυναῖκα σου μ' αὐτὸ τὸ κορίτσι;

— Μὰ ἡ γυναῖκα μου ἦταν ἀπ' τὴ Μπραῖλα καὶ εἶχε ξαναπάη ἐκεῖ σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ πού παντρευτήκαμε. Μὲ τὴν κόρη τοῦ Βήντα καὶ μὲ τὴ γυναῖκα του γνωρίστηκαν ἐκεῖ σὲ κάποιον σπίτι κ' ἔγιναν ἀπὸ τότε φιλενάδες. Ἀλληλογραφοῦσαν μάλιστα ἀργὰ καὶ πού ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, πατέρας καὶ κόρη, ἀφοῦ πῆγαν ὅπου τοὺς ἔκανε ἡ ὄρεξη, σκέφθησαν ὅτι καιρὸς ἦταν νὰ γυρίσουν στὸν τόπο τους. Σὲ μιὰ ὅμως ἐκδρομὴ τους τὴν προτελευταία πού ἔκαναν στὴ Δῆλο, ἡ Στέλλα γνωρίστηκε μ' ἕναν καλλιτέχνη πού πήγαινε στὴ Μύκονο νὰ ζωγραφίση. Τὸν ἔλεγε Ὀρέστη. Λιγόλογος, στοχαστικός, μὲ νόημα στὴν κάθε του ὀμιλία, ἔδωσε στὴν Στέλλα νὰ καταλάβῃ πὼς αὐτὸς ὁ λιοκαμένος ἄντρας τῶν εἴκοσιπέντε χρόνων, δὲν ἦταν ὅπως ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ γελοῖοι κοσμικοὶ τύποι, πού μόλις τὴ γνώριζαν ἀρχίζαν ἀμέσως τὶς κολακειῆς καὶ τὰ ψευτακομπλιμέντα γιὰ τὴν ὁμορφιά της, ἐνῶ στοὺς βάθος ἐρωτοτροποῦσαν τὰ ἑκατομύριά της. Νὰ μὴν τὰ πολυλογοῦμε, αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιὰ ἀγαπήθηκαν τρελλὰ κι' ὁ πατέρας τῆς Στέλλας, πού ἐξετίμησε πολὺ τὸ νέο ζωγράφο, δέχτηκε νὰ τὸν κἀνῃ γαμπρό του. Τὶς λίγες ἡμέρες πού ἔμειναν στὴν Ἀθήνα ἦρθε κι' ὁ Ὀρέστης πού, τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα γιὰ τὴν ὠραία κόρη,

δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ τὴ ζωγραφίξῃ διαρκῶς, νὰ τῆς παίρῃ σκίτσα, νὰ τὴ σχεδιάξῃ σὲ ὅλες τὶς στάσεις γιὰ νὰ τὴν ἔχῃ μπροστά του ὅταν θὰ τοῦ λείπῃ.

— Ὡραία ἱστορία ὡς ἐδῶ — ἀκούστηκε λέγοντας σιγὰ ὁ Φάνης στὸ Λάμπη — μὰ ποῦ εἶναι σὲ παρακαλῶ τὸ ὑπερφυσικὸ φαινόμενο;

— Ἐξέρω κ' ἐγώ; Μιὰ κοινότατη ἱστορία, πού, ἂν, ἐξακολουθήσῃ πολὺ, θὰ μὲ δῆς νὰ κουτουλάω.

Ὁ Κωστής, πού δὲν ἄκουσε τί εἶπαν, ἀλλὰ κατάλαβε ἀπάνω κάτω ἀπὸ τὸ ὕφος τους, χαμογέλασε λέγοντας στὸ Λάμπη:

— Λίγη, πολὺ λίγη ὑπομονὴ καὶ κοντεύω νὰ τελειώσω. Ἔπρεπε, ἐννοεῖτε, νὰ προετοιμάσουν καὶ τὴ μητέρα τῆς Στέλλας, πού δὲ θὰ ἔφερνε καμμιάν ἀντίρρηση σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, μιὰ καὶ ὁ ἀντρας τῆς θὰ ἤθελε αὐτὸ τὸ γάμο. Ἐνα ξαφνικὸ τηλεγράφημα γιὰ μιὰ κατεπείγουσα ὑπόθεση τοῦ Βήντα στὴ Μπραίλα, τὸν ξεσήκωσε τρεῖς μέρες πρὶν ἀπ' ὅ τι λογάριάζε νὰ φύγῃ μὲ τὴν κόρη του, πού μάλιστα ἦταν τελευταῖα ἀδιάθετη ἀπὸ κρουολόγημα ἢ ἔμμενε στὸ κρεβάτι. Τὸ ἐρωτευμένον ζευγάρι ἤθελε ἀπὸ μέρες νὰ φωτογραφηθοῦν μαζὶ γιὰ νὰ βλέπῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ὅσο νὰ ξανασυναντηθοῦν τὸ ταχύτερο, καθὼς λογάριάζαν, γιὰ τὶς ἐτοιμασίες τοῦ γάμου. Ἀλλὰ ἡ ἀδιαθεσία τῆς Στέλλας ἔγιν' αἰτία ὅλο καὶ ν' ἀναβάλλουν τὴ φωτογραφία. — Ἐσὺ θὰ μ' ἔχῃς νὰ μὲ βλέπῃς, χρυσέ μου, μέσα στὰ τόσα σχέδια σου ἐνῶ ἐγώ; τοῦλεγε ἡ κόρη μὲ γλυκὸ παράπονο. — Θὰ πάω νὰ φωτογραφηθῶ καὶ θὰ σοῦ τὴ στείλω ἀμέσως τὴν εἰκόνα μου, — τῆς ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος μὲ τρυφερότητα. Ἡ κατάστασις τῆς κόρης χωρὶς νὰ χειροτερεύῃ δὲν καλυτέρευε. Ἐπρεπε ὅμως νὰ φύγουν χωρὶς ἄλλο, γιὰτὶ ἡ ὑπόθεσις πού καλοῦσε τὸ

Βήντα δὲν ἔπαιρνε ἀναβολή. Κ' ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ τῶν δύο νέων μέσα ἀπὸ τὰ γλυκύτερα φιλιὰ καὶ τὰ δάκρυα τῆς ἀγάπης. Ὁ Ὁρέστης στάθηκε βλέποντας μὲ λύπη τὸ τραῖνο πού ἔπαιρνε μακρὰ τὴν καλή του, ὅσο πού ἔσβυσε κ' ὁ τελευταῖος του καπνὸς στὸν οὐρανὸ καὶ στὴν ἀπόστασι.

Μὰ κ' ἐκείνη, μὴ θέλοντας νὰ φύγη ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ βαγονιοῦ, ἄφηνε πίσω τὸ βλέμμα της καὶ τὴν ψυχὴ της στὴν ἀγαπημένη Ἀθήνα, πού ἔσβυσε ὕστερ' ἀπὸ λίγο πίσω ἀπὸ τοὺς κάμπους καὶ τὰ μακρινὰ βουνά.!

Ὁ συγκινητικὸς τόνος τοῦ Κωστῆ καὶ ἡ κάποια ποιητικὴ ἔκφραση πούδινε στὰ τελευταῖα λόγια του, ἔχυσε μέσα στὴ μικρὴ κάμαρα μιὰ μυστηριακὴ ἀτμόσφαιρα κ' οἱ φίλοι του σωπαίνοντας, ἦταν προσηλωμένοι στὴν ἀφήγησή του, σὰν νὰ τοὺς εἶχε ὑπνωτίσει αὐτὴ ἡ τόσο ἀπλὴ ὡς τὴν ὥρα ἱστορία.

— Ἡ Στέλλα ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι της, ἀρρώστησε βαρεῖα — ἐξακολούθησε ὁ Κωστῆς. — Ὁ Ὁρέστης σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσή του πῆγε νὰ φωτογραφηθῆ. Σὲ λίγες μέρες, πέρασε νὰ πάρη τίς φωτογραφίες, ἀνυπόμονος γιὰ νὰ στείλῃ μία τῆς Στέλλας του.

Ἐδῶ ὁ Κωστῆς σταμάτησε καὶ μιὰ παράξενη λάμψη φώτισε τὰ μάτια του. Μὰ καὶ στῶν ἄλλων τὰ μάτια ἔνα ἐρωτηματικὸ ζωγραφίστηκε. Μιὰ σιωπὴ μετεωρίστηκε ἀνάμεσα τους. Ὁ Κωστῆς εἶπε σὲ λίγο μὲ σοβαρὴ πεποίθησι :

— Ἐδῶ τώρα εἶναι τὸ ὑπερφυσικὸ φαινόμενο, φίλοι μου, κάτι πού ἀνήκει στὰ μυστήρια, στ' ἀνεξήγητα, στὰ μεταφυσικά. Στὴ φωτογραφία αὐτὴ δὲν βγῆκε ὁ Ὁρέστης μόνος του. Στὸ πλευρό του, πιασμένη ἀπὸ τὸ χέρι του στεκόταν μιὰ ὀλόασπρη γυναῖκα ντυμένη μὲ ροῦχα νυφικά, ἀχνή ψηλὴ, σὰν μιὰ ἀνάερη σκιά, ἀλλὰ μὲ φανερά τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Στέλλας. Ὁ νέος ταραγμένος καθὼς κ' ὁ φωτο-

γράφος δὲν ἤξεραν πῶς νὰ ἐξηγήσουν αὐτὸ τὸ μυστήριον. Ὅταν πῆγε ὁμως σπῖτι του τὸ βράδν ὁ Ὅρεσθης βρῆκε τηλεγράφημα πὼς πέθανε ἡ Στέλλα. Εἶχε πεθάνῃ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, κατὰ τὴ χρονολογία τοῦ θανάτου της ὅπως τὴν ἐσημείωσε ὁ ἄτυχος πατέρας της! Τὴν ἡμέρα πού φωτογραφίζόταν ὁ Ὅρεσθης, ἴσως καὶ τὴν ἴδια ὥρα, ποῖος ξέρει!...

—Ἄ!! ἔκαναν ὅλοι ξαφνιασμένοι.

Μὰ πρὶν κανεῖς τους προφτάσῃ νὰ μιλήσῃ, ὁ Κωστῆς ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του τὴν παράξενη φωτογραφία καὶ τοὺς τὴν ἔδειχνε. Ἡ Στέλλα στέκονταν, σκια ἐξαῦλωμένη, δίπλα στὸ δυνατό, τὸν ὀλοζώντανο μνηστῆρα της, τοῦ Χάρου νυφούλα, μὰ πιότερο τοῦ ἀγαπημένου της, πού τὸν κρατοῦσε σφιχτά, σὰ νὰ μὴν ἤθελε νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντά του...

ΑΘΗΝΑ Ν. ΤΑΡΣΟΥΛΗ

